Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (veľká komora)

z 11. septembra 2024*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia vzhľadom na konanie, ktorým sa narúša alebo ohrozuje územná celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny – Zmrazenie finančných prostriedkov – Zoznam osôb, subjektov a organizácií, na ktoré sa uplatňuje zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov – Zápis mien žalobcov do zoznamu – Povinnosť oznamovať finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje, ktoré žalobcovia vlastnia, majú v držbe alebo kontrolujú – Povinnosť spolupracovať s príslušným vnútroštátnym orgánom – Účasť na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je obchádzanie reštriktívnych opatrení – Článok 9 ods. 2 a 3 nariadenia (EÚ) č. 269/2014 – Žaloba o neplatnosť – Aktívna legitimácia – Priama dotknutosť – Regulačný akt, ktorý si nevyžaduje vykonávacie opatrenie – Záujem na konaní – Prípustnosť – Zneužitie právomoci – Právomoc Rady – Proporcionalita – Právna istota“

Vo veci T-644/22,

Genadij Nikolajevič Timčenko, bydliskom v Ženeve (Švajčiarsko),

Jelena Petrovna Timčenko, bydliskom v Ženeve,

v zastúpení: S. Bonifassi, E. Fedorova, T. Bontinck, A. Guillerme, L. Burguin a J. Bastien, advokáti,

žalobcovia,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci B. Maingain a A. Vandevelde, advokáti,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: H. Krämer, C. Giolito, M. Carpus Carcea a L. Puccio, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (veľká komora),

* Jazyk konania: francúzština.

v zložení: predseda M. van der Woude, sudcovia S. Papasavvas, D. Spielmann, M. J. Costeira, K. Kowalik-Bańczyk, S. Gervasoni, L. Madise, N. Półtorak, M. Brkan, I. Gâlea, I. Dimitrakopoulos, D. Kukovec, S. Kingston, T. Tóth (spravodajca) a S. L. Kalėda,

tajomník: tajomník: H. Eriksson, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní z 11. januára 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Žalobcovia Genadij Nikolajevič Timčenko a Jelena Petrovna Timčenko sa svojou žalobou podanou na základe článku 263 ZFEÚ v podstate domáhajú zrušenia článku 1 bodu 4 nariadenia Rady (EÚ) 2022/1273 z 21. júla 2022, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 269/2014 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie narúšajúce alebo ohrozujúce územnú celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 194, 2022, s. 1; ďalej len „napadnuté nariadenie“), v rozsahu, v akom mení článok 9 nariadenia Rady (EÚ) č. 269/2014 zo 17. marca 2014 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie narúšajúce alebo ohrozujúce územnú celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 78, 2014, s. 6), vložením povinností podávať správy o finančných prostriedkoch a spolupracovať s príslušnými orgánmi v tejto súvislosti (článok 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien) a tým, že nesplnenie týchto povinností považuje za rovnocenné obchádzaniu opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov (článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien) (ďalej len „napadnuté ustanovenia“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 G. N. Timčenko je podnikateľ, ktorý je ženatý s J. P. Timčenkovou. Obaja žalobcovia majú ruskú a fínsku štátnu príslušnosť.

3 V marci 2014 Ruská federácia anektovala Krymskú autonómnu republiku, ako aj mesto Sevastopol a odvtedy neustále vykonáva destabilizačné činnosti na východe Ukrajiny. Súbežne s tým proruské separatistické hnutia vstúpili do ozbrojeného konfliktu s ukrajinskou vládou v regiónoch Doneck a Luhansk.

4 Dňa 17. marca 2014 Rada Európskej únie prijala na základe článku 29 ZEÚ rozhodnutie 2014/145/SZBP zo 17. marca 2014 o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie, ktorým sa narúša alebo ohrozuje územná celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 78, 2014, s. 16). V ten istý deň prijala na základe článku 215 ZFEÚ nariadenie č. 269/2014. V nasledujúcich dňoch ruské ozbrojené sily začali vojnové operácie na celej Ukrajine, ktoré pokračujú doteraz.

5 Dňa 21. februára 2022 podpísal prezident Ruskej federácie dekrét o uznaní nezávislosti a zvrchovanosti samozvanej „Doneckej ľudovej republiky“ a „Luhanskej ľudovej republiky“ a nariadil nasadenie ruských ozbrojených síl do týchto oblastí.

6 Dňa 22. februára 2022 vydal vysoký predstaviteľ Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku (ďalej len „vysoký predstaviteľ“) vyhlásenie, v ktorom v mene Európskej únie odsúdil toto konanie ako závažné porušenie medzinárodného práva. Oznámil, že Únia bude reagovať na tieto najnovšie porušovania zo strany Ruskej federácie urýchleným prijatím dodatočných reštriktívnych opatrení.

7 V tejto súvislosti Rada prijala niekoľko súborov reštriktívnych opatrení. Mená žalobcov boli pridané, pokiaľ ide o G. N. Timčenka, 28. februára 2022 prijatím rozhodnutia Rady (SZBP) 2022/337 z 28. februára 2022, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/145/SZBP o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie, ktorým sa narúša alebo ohrozuje územná celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 59, 2022, s. 1), a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2022/336, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 269/2014 (Ú. v. EÚ L 58, 2022, s. 1), a pokiaľ ide o J. P. Timčenkovú, 8. apríla 2022 prijatím rozhodnutia Rady (SZBP) 2022/582, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/145/SZBP o reštriktívnych opatreniach vzhľadom na konanie, ktorým sa narúša alebo ohrozuje územná celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny (Ú. v. EÚ L 110, 2022, s. 55), a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2022/581, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 269/2014 (Ú. v. EÚ L 110, 2022, s. 3), potom boli postupne ponechané na zoznamoch osôb, subjektov a orgánov, ktoré sú predmetom reštriktívnych opatrení a nachádzajú sa v prílohe rozhodnutia 2014/145 a prílohe I nariadenia č. 269/2014. Tieto reštriktívne opatrenia boli predmetom žaloby o neplatnosť podanej na Všeobecnom súde (veci T-252/22, Timčenko/Rada a T-361/22, Timčenko/Rada).

8 Ku dňu prijatia aktov uvedených v bode 7 vyššie článok 2 nariadenia č. 269/2014 stanovoval:

„1. Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria akýmkoľvek fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, alebo fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, ktoré sú s nimi spojené, a ktoré sú uvedené v zozname v prílohe I, ako aj finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré sú v držbe alebo pod kontrolou takýchto fyzických osôb, právnických osôb, subjektov alebo orgánov.

2. Žiadne finančné prostriedky ani hospodárske zdroje sa priamo ani nepriamo nesprístupnia fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, alebo fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, ktoré sú s nimi spojené, a ktoré sú uvedené v zozname v prílohe I, ani sa neposkytnú v ich prospech.“

9 Článok 8 ods. 1 tohto nariadenia stanovoval:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté platné predpisy o podávaní správ, dôvernosti údajov a služobnom tajomstve, fyzické a právnické osoby, subjekty a orgány:

a) ihneď poskytnú príslušnému orgánu členského štátu, v ktorom majú pobyt alebo sídlo, každú informáciu, ktorá by uľahčila plnenie tohto nariadenia, napríklad údaje o účtoch a sumách zmrazených podľa článku 2, a odovzdajú tieto informácie Komisii buď priamo alebo prostredníctvom daného členského štátu a

b) spolupracujú s príslušným orgánom pri overovaní takýchto informácií.“

10 Článok 9 uvedeného nariadenia stanovoval, že „zakazuje sa vedomá a úmyselná účasť na činnostiach, ktorých predmetom alebo dôsledkom je obchádzanie opatrení uvedených v článku 2“.

11 Článok 15 toho istého nariadenia stanovoval:

„1. Členské štáty stanovia pravidlá o ukladaní sankcií za porušovanie ustanovení tohto nariadenia a prijmú všetky potrebné opatrenia na ich vykonávanie. Stanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.

2. Členské štáty po nadobudnutí účinnosti tohto nariadenia bezodkladne informujú Komisiu o pravidlách uvedených v odseku 1, ako aj o každej následnej zmene.“

12 Rada prijala 3. júna 2022 nariadenie (EÚ) 2022/880, ktorým sa mení nariadenie č. 269/2014 (Ú. v. EÚ L 153, 2022, s. 75), pričom sa najmä domnievala, že bolo vhodné objasniť a posilniť ustanovenia o vnútroštátnych sankciách uložených za porušenie opatrení v uvedenom nariadení (druhé odôvodnenie nariadenia 2022/880).

13 Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014 bol zmenený takto:

„Členské štáty stanovia pravidlá o ukladaní sankcií vrátane prípadných trestných sankcií za porušovanie ustanovení tohto nariadenia a prijmú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie ich vykonávania. Stanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Členské štáty takisto stanovia vhodné opatrenia na konfiškáciu príjmov z takéhoto porušovania.“

14 Dňa 21. júla 2022 prijala Rada najmä na základe článku 29 ZEÚ rozhodnutie (SZBP) 2022/1272, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/145 (Ú. v. EÚ L 193, 2022, s. 219). Týmto rozhodnutím Rada zaviedla nové výnimky zo zmrazenia aktív a zákazu sprístupnenia finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov označeným osobám a subjektom.

15 V ten istý deň bolo najmä na základe článku 215 ZFEÚ prijaté napadnuté nariadenie. Toto nariadenie vo svojom piatom odôvodnení spresňuje, že:

„S cieľom zaistiť účinné a jednotné vykonávanie nariadenia Rady (EÚ) č. 269/2014 a vzhľadom na stále komplexnejšie systémy vyhýbania sa sankciám, ktoré bránia takémuto vykonávaniu, je potrebné uložiť povinnosť označeným osobám a subjektom, ktoré majú aktíva v rámci jurisdikcie Únie, aby tieto aktíva oznamovali a spolupracovali s príslušným orgánom pri overovaní tohto oznamovania. Takisto je vhodné posilniť ustanovenia o oznamovacích povinnostiach, ktoré sa vzťahujú na hospodárske subjekty z Únie, s cieľom zabrániť prípadom porušovania a obchádzania zmrazenia aktív. Nedodržanie tejto povinnosti by predstavovalo obchádzanie zmrazenia aktív a podliehalo by sankciám, pokiaľ by boli splnené podmienky pre takéto sankcie podľa platných vnútroštátnych pravidiel a postupov.“

16 Napadnuté nariadenie zmenilo nariadenie č. 269/2014 tak, že v článku 1 bodoch 1 až 3 stanovilo výnimky upravené v rozhodnutí 2022/1272. Toto nariadenie v článku 1 bode 4 stanovuje, že článok 9 nariadenia č. 269/2014 sa nahrádza takto:

„Článok 9

1. Zakazuje sa vedomá a úmyselná účasť na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je obchádzanie opatrení uvedených v článku 2.

2. Fyzické alebo právnické osoby, subjekty alebo orgány uvedené v prílohe I:

a) oznámia pred 1. septembrom 2022 alebo do 6 týždňov odo dňa zaradenia do zoznamu v prílohe I, podľa toho, čo nastane neskôr, finančné prostriedky a hospodárske zdroje v rámci jurisdikcie [právomocí – *neoficiálny preklad*] členského štátu, ktoré im patria alebo ktoré majú v držbe alebo pod kontrolou, príslušnému orgánu členského štátu, v ktorom sa tieto finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje nachádzajú, a

b) spolupracujú s príslušným orgánom pri overovaní takýchto informácií.

3. Nezabezpečenie súladu s odsekom 2 sa považuje za účasť ako sa uvádza v odseku 1 na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je obchádzanie opatrení uvedených v článku 2.

…“

Návrhy účastníkov konania

17 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil článok 9 ods. 2 a 3 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením,

– uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

18 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

19 Európska komisia navrhuje zamietnuť žalobu ako neprípustnú alebo subsidiárne ako nedôvodnú.

Právny rámec

O prípustnosti žaloby

20 Rada podporovaná Komisiou namieta neprípustnosť žaloby z dôvodu, že žalobcovia nemajú záujem na konaní, ani aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o neplatnosť napadnutých ustanovení, s čím žalobcovia nesúhlasia.

21 Pokiaľ ide o nedostatok aktívnej legitimácie, ktorý treba preskúmať v prvom rade, Rada podporovaná Komisiou tvrdí, že napadnuté ustanovenia nespĺňajú podmienky stanovené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

22 V tejto súvislosti Rada najmä a v podstate uvádza, že žalobcovia nepreukázali, že napadnuté ustanovenia nie sú predmetom vykonávacích opatrení.

23 Žalobcovia spochybňujú tieto tvrdenia.

24 Podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené (prvá časť vety) alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú (druhá časť vety), ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia (tretia časť vety).

25 Podmienka priamej dotknutosti je spoločná pre druhú a tretiu časť vety článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ a podľa judikatúry má táto podmienka v každej z týchto častí vety rovnaký význam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 73). Podľa ustálenej judikatúry podmienka, podľa ktorej musí byť fyzická alebo právnická osoba priamo dotknutá opatrením, ktoré je predmetom žaloby, si vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií, a to, aby napadnuté opatrenie jednak priamo vyvolávalo účinky na právne postavenie tejto osoby a jednak neponechávalo žiadny priestor na voľnú úvahu subjektom povereným jeho uplatňovaním, keďže toto vykonanie má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení [pozri rozsudky z 22. júna 2021, Venezuela/Rada (Dotknutosť tretieho štátu), C-872/19 P, EU:C:2021:507, bod 61 a citovanú judikatúru, a z 13. septembra 2018, Rosneft a i./Rada, T-715/14, neuverejnený, EU:T:2018:544, bod 65].

26 Navyše podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora výraz „ktoré nevyžadujú vykonávacie opatrenia“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku tretej časti vety ZFEÚ treba vykladať vzhľadom na cieľ tohto ustanovenia, ktorý spočíva, ako vyplýva z jeho genézy, v snahe vyhnúť sa tomu, aby jednotlivec musel porušiť právo, aby sa potom mohol obrátiť na súd. Ak teda regulačný akt má priame účinky na právnu situáciu fyzickej alebo právnickej osoby bez toho, aby si to vyžadovalo vykonávacie opatrenie, táto osoba by mohla byť zbavená účinnej súdnej ochrany, keby nemala k dispozícii možnosť priamo sa obrátiť na súd Únie s cieľom napadnúť platnosť tohto regulačného aktu. V prípade neexistencie vykonávacích opatrení totiž fyzická alebo právnická osoba, hoci priamo dotknutá predmetným aktom, by sa mohla domôcť súdneho preskúmania tohto aktu len po tom, ako porušila ustanovenia uvedeného aktu tak, že by sa odvolávala na protiprávnosť týchto ustanovení v rámci druhov súdnych konaní, ktoré môže využiť pred vnútroštátnymi súdmi (rozsudky z 19. decembra 2013, Telefónica/Komisia, C-274/12 P, EU:C:2013:852, bod 27, a zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 58). Súdny dvor okrem toho opakovane rozhodol, že na účely posúdenia toho, či regulačný akt vyžaduje vykonávacie opatrenia, je potrebné vychádzať z postavenia osoby, ktorá sa odvoláva na právo podať žalobu na základe článku 263 štvrtého odseku tretej časti vety ZFEÚ (pozri rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 61 a citovanú judikatúru).

27 V prejednávanej veci majú napadnuté ustanovenia regulačnú povahu v zmysle článku 263 štvrtého odseku poslednej časti vety ZFEÚ, keďže sú všeobecne záväzné a boli prijaté na základe článku 215 ZFEÚ v súlade s nelegislatívnym postupom stanoveným v tomto ustanovení [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2021, Venezuela/Rada (Dotknutosť tretieho štátu), C-872/19 P, EU:C:2021:507, bod 92].

28 Okrem toho napadnuté ustanovenia sa týkajú fyzických alebo právnických osôb, subjektov alebo orgánov zapísaných do zoznamu uvedeného v prílohe I nariadenia č. 269/2014 v znení zmien.

29 V čase podania ich žaloby však boli mená žalobcov uvedené v tejto prílohe I od prijatia vykonávacieho nariadenia 2022/336, pokiaľ ide o G. N. Timčenka, a vykonávacieho nariadenia 2022/581, pokiaľ ide o J. P. Timčenkovú (pozri bod 7 vyššie).

30 Preto od 21. júla 2022, keď nadobudlo účinnosť napadnuté nariadenie, sa na žalobcov vzťahujú predmetné povinnosti, a to povinnosť do 1. septembra 2022 nahlásiť svoje finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje a povinnosť spolupracovať s príslušnými vnútroštátnymi orgánmi podľa článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien. Navyše podľa článku 9 ods. 3 toho istého nariadenia sa nedodržanie uvedených povinností považuje za účasť na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je obchádzanie reštriktívnych opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov.

31 Treba teda konštatovať, že napadnuté ustanovenia sa žalobcov priamo dotýkajú, keďže priamo ovplyvňujú ich právne postavenie. Povinnosti oznamovania a spolupráce, ako aj účinky ich nedodržania sa totiž uplatňujú na žalobcov ako na osoby zapísané na zozname nachádzajúcom sa v prílohe I nariadenia č. 269/2014 v čase nadobudnutia účinnosti uvedených ustanovení. Okrem toho uplatnenie týchto ustanovení voči žalobcom si nevyžaduje prijatie žiadneho vykonávacieho opatrenia na úrovni Únie alebo členských štátov, čo Rada pripustila na pojednávaní, a neponecháva nijaký priestor na voľnú úvahu subjektom povereným jeho vykonaním, v dôsledku čoho sa úplne automaticky dotýkajú právneho postavenia žalobcov.

32 Z toho vyplýva, že napadnuté ustanovenia predstavujú regulačné akty, ktoré sa priamo týkajú žalobcov a nevyžadujú si vykonávacie opatrenia v zmysle uplatniteľnej judikatúry.

33 Odkaz Rady na rozsudok z 28. januára 2016, Azarov/Rada (T-332/14, neuverejnený, EU:T:2016:48, body 59 a 60), a výsledná neprípustnosť z dôvodu neexistencie priamej dotknutosti žalobcu, o ktorej sa rozhodlo v uvedenom rozsudku, nevyvracajú toto konštatovanie. V uvedenom rozsudku bola totiž žaloba podaná predovšetkým proti aktom, ktorými sa zmenili kritériá označenia na účely zmrazenia finančných prostriedkov týkajúce sa osôb zodpovedných za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov. Všeobecný súd rozhodol, že je neprípustná v rozsahu, v akom sa týka uvedených aktov, keďže tieto akty v podstate vyvolávajú právne účinky len voči všeobecne a abstraktne vymedzeným kategóriám osôb a subjektov a netýkajú sa ani osobne, ani priamo žalobcu v uvedenej veci.

34 V prejednávanej veci majú naopak napadnuté ustanovenia priame a okamžité účinky na právne postavenie žalobcov bez toho, aby si vyžadovali prijatie vykonávacích opatrení orgánmi poverenými plnením uvedených povinností. Žalobcom by tak hrozilo, že by boli zbavení účinnej súdnej ochrany, ak by nemali k dispozícii prostriedok nápravy pred súdom Únie na účely spochybnenia zákonnosti uvedených ustanovení.

35 Žalobcovia majú preto aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o neplatnosť napadnutých ustanovení.

36 Po druhé, pokiaľ ide o nedostatok záujmu na konaní, Rada tvrdí, že žalobcovia nepreukázali takýto záujem, keďže si splnili svoju oznamovaciu povinnosť pred príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého nie sú chránení pred sankciami zo strany vnútroštátnych orgánov, Rada uvádza, že sa odvolávajú na budúcu a hypotetickú situáciu.

37 Žalobcovia spochybňujú túto argumentáciu.

38 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry prípustnosť žaloby o neplatnosť podanej fyzickou alebo právnickou osobou je podmienená tým, že táto osoba má právny záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie tohto aktu musí byť spôsobilé vyvolať právne následky a že žaloba musí byť spôsobilá svojím výsledkom priniesť prospech tomu, kto ju podal (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Stichting Woonlinie a i./Komisia, C-133/12 P, EU:C:2014:105, bod 54 a citovanú judikatúru, a uznesenie z 18. januára 2023, Seifert/Rada, T-166/22, neuverejnené, EU:T:2023:13, bod 22 a citovanú judikatúru). Záujem žalobcu na konaní musí existovať a byť skutočný a nemôže sa týkať budúcej a hypotetickej situácie (pozri rozsudok zo 17. septembra 2015, Mory a i./Rada, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 56 a citovanú judikatúru).

39 V prejednávanej veci bez ohľadu na skutočnosť, či žalobcovia alebo iné osoby oznámili alebo zmrazili dotknuté finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje a prípadne spolupracovali s príslušnými orgánmi, si žalobcovia zachovávajú záujem na zrušení napadnutých ustanovení, ktoré im ukladajú povinnosti oznámenia a spolupráce, ktorých nedodržanie môže mať pre nich závažné dôsledky. Záujem na konaní totiž nezaniká z dôvodu, že žalobca si splnil povinnosti, ktoré spochybňuje (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. septembra 1985, Hoogovens Groep/Komisia, 172/83 a 226/83, EU:C:1985:355, bod 19, a z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia, T-22/97, EU:T:1999:327, body 55 až 65), ani z dôvodu, že ich splnila tretia osoba (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia, 92/78, EU:C:1979:53, bod 32). V dôsledku toho záujem žalobcov na konaní zostáva preukázaný bez toho, aby museli preukázať, že porušili svoje povinnosti.

40 Okrem toho je nesporné, že dodržanie oznamovacej povinnosti nemá za následok zánik všetkých povinností stanovených týmto článkom. Po oznámení finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov príslušnému vnútroštátnemu orgánu totiž článok 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien ukladá osobám, ktoré oznámili finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje, ktoré vlastnia, držia alebo kontrolujú, povinnosť spolupracovať s týmto vnútroštátnym orgánom na účely akéhokoľvek overenia. Z toho vyplýva, že žalobcovia si zachovávajú skutočne existujúci záujem na konaní proti ustanoveniam článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/20124 v znení zmien.

41 Pokiaľ ide o ustanovenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien, kvalifikácia účasti na obchádzaní reštriktívnych opatrení, ktorú stanovujú, je neoddeliteľnou súčasťou povinností stanovených v článku 9 ods. 2 tohto nariadenia, v dôsledku čoho žalobcovia majú skutočne existujúci záujem na konaní proti týmto ustanoveniam.

42 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 39 až 41 vyššie treba dospieť k záveru, že žalobcovia majú skutočne existujúci záujem na konaní proti napadnutým ustanoveniam, a preto je táto žaloba prípustná.

O veci samej

43 Žalobcovia uvádzajú štyri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na neexistencii právneho základu, druhý na zneužití právomoci, tretí na porušení zásady proporcionality a štvrtý na porušení zásady právnej istoty.

O prvom žalobnom dôvode založenom na neexistencii právneho základu

44 Prvý žalobný dôvod sa skladá z dvoch častí, z ktorých prvá je založená na porušení článkov 24, 29 a 40 ZEÚ a druhá na porušení článku 40 ZEÚ a článku 83 ods. 1 ZFEÚ.

– *O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článkov 24, 29 a 40 ZEÚ*

45 V prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že Rada tým, že prijala článok 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, prekročila právomoci, ktoré jej boli zverené na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ, a porušila tak článok 24 ods. 2 ZEÚ a články 29 a 40 ZEÚ.

46 V tejto súvislosti žalobcovia v prvom rade tvrdia, že vzhľadom na to, že rozhodnutie 2014/145 nestanovuje povinnosti oznámenia a spolupráce, uvedené v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien, tieto povinnosti nepredstavujú nevyhnutné opatrenia na vykonanie rozhodnutia 2014/145. Takéto povinnosti preto podľa nich nemožno považovať za opatrenia na „vykonanie“ tohto rozhodnutia.

47 Dodávajú, že ani tieto povinnosti oznámenia a spolupráce nemožno považovať za „spôsoby vykonania“ reštriktívnych opatrení. Uvedené povinnosti sú totiž podľa nich pridané k reštriktívnym opatreniam na ich uplatnenie alebo vykonanie a ich porušenie sa považuje za účasť na obchádzaní podľa článku 9 ods. 3 tohto nariadenia, čo iné režimy reštriktívnych opatrení neupravujú.

48 Žalobcovia konkrétne uvádzajú, že na základe článku 29 ZEÚ nič neodôvodňuje prijatie týchto povinností Radou, hoci už pred prijatím napadnutého nariadenia článok 8 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením Rady (EÚ) č. 476/2014 z 12. mája 2014 (Ú. v. EÚ L 137, 2014, s. 1), stanovoval povinnosti oznamovania a spolupráce, ktoré boli menej prísne, pokiaľ ide o lehoty a sankcie.

49 V druhom rade žalobcovia uvádzajú, že nepopierajú, že Rada má na základe článku 26 ZEÚ nepochybne právomoc v oblasti vykonávania spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (ďalej len „SZBP“). Žalobcovia dodávajú, že na rozdiel od tvrdenia Rady článok 2 ods. 2 ZFEÚ nepriznáva tejto inštitúcii právomoc prijať opatrenia na vykonanie reštriktívnych opatrení, pričom článok 24 ods. 2 ZEÚ stanovuje, že SZBP vykonávajú predovšetkým členské štáty. Z toho vyvodzujú, že Rada prijatím sporných povinností porušila schému rozdelenia právomocí stanovenú v článku 40 ZEÚ, keďže tejto inštitúcii podľa nich neprislúcha rozhodovať o spôsobe, akým sa budú reštriktívne opatrenia vykonávať na území členských štátov.

50 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje túto argumentáciu.

51 Treba pripomenúť, že podľa článku 24 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ SZBP podlieha osobitným pravidlám a postupom a „vymedzuje a vykonáva ju jednomyseľne Európska rada a Rada s výnimkou prípadov, keď sa v zmluvách ustanovuje inak“. Okrem toho túto politiku vykonávajú vysoký predstaviteľ a členské štáty v súlade so Zmluvami. V súlade s článkom 29 ZEÚ Rada „prijíma rozhodnutia, ktoré vymedzujú pozíciu Únie k určitej záležitosti geografickej alebo vecnej povahy“.

52 Reštriktívne opatrenia sú v rámci SZBP prijímané rozhodnutím Rady schváleným jednomyseľne, prijatým na základe článku 29 ZEÚ, a ich vykonávanie sa v rámci Zmluvy o FEÚ uskutočňuje prostredníctvom nariadenia prijatého na základe článku 215 ZFEÚ Radou, ktorá rozhoduje kvalifikovanou väčšinou na základe spoločného návrhu vysokého predstaviteľa a Komisie. Na jednej strane sa článok 215 ods. 1 ZFEÚ týka prijatia opatrení Rady, nevyhnutných na čiastočné alebo úplné prerušenie alebo obmedzenie hospodárskych a finančných vzťahov s jednou alebo viacerými tretími štátmi, stanovené rozhodnutím prijatým v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o EÚ. Na druhej strane podľa článku 215 ods. 2 ZFEÚ, ak tak ustanovuje rozhodnutie prijaté v súlade s kapitolou 2 hlavy V Zmluvy o EÚ, Rada môže prijať reštriktívne opatrenia voči fyzickým alebo právnickým osobám, skupinám alebo neštátnym subjektom.

53 Podľa judikatúry z článkov 24 a 29 ZEÚ vyplýva, že Rada sa vo všeobecnosti snaží na základe jednomyseľného rozhodovania definovať v rozhodnutiach prijatých v oblasti SZBP predmet reštriktívnych opatrení, ktoré Únia prijíma v oblasti SZBP. S prihliadnutím na široký rozsah účelov a cieľov SZBP, ako sú vyjadrené v článku 3 ods. 5 ZEÚ a článku 21 ZEÚ, ako aj v osobitných ustanoveniach týkajúcich sa SZBP, uvedených najmä v článkoch 23 a 24 ZEÚ, disponuje Rada širokými právomocami pri definovaný tohto predmetu (rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 88).

54 Pokiaľ ide o článok 215 ZFEÚ, ktorý stanovuje prepojenie medzi cieľmi Zmluvy o EÚ v oblasti SZBP a činnosťami Únie zahŕňajúcimi hospodárske opatrenia patriace do pôsobnosti Zmluvy o FEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júla 2012, Parlament/Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 59), umožňuje, aby Rada prijala kvalifikovanou väčšinou na základe spoločného návrhu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a Komisie nariadenia na vykonanie alebo zabezpečenie účinku reštriktívnych opatrení, ak tieto spadajú do pôsobnosti Zmluvy o FEÚ, ako aj predovšetkým na zabezpečenie jednotného uplatňovania vo všetkých členských štátoch (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, body 89 a 90).

55 Rozhodnutia prijaté na základe článku 29 ZEÚ tak určujú pozíciu Únie, pokiaľ ide o reštriktívne opatrenia, ktoré sa majú prijať, zatiaľ čo nariadenia prijaté na základe článku 215 ZFEÚ sa vzhľadom na svoje ciele a obsah viažu na uvedené rozhodnutia a predstavujú nástroj na ich vykonanie na úrovni Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. júla 2012, Parlament/Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, body 72 a 76, a z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 90).

56 V prejednávanej veci boli napadnuté ustanovenia prijaté na základe článku 215 ZFEÚ, presnejšie článku 215 ods. 2 ZFEÚ, ako to okrem iného uznávajú hlavní účastníci konania.

57 Treba pripomenúť, že podľa piateho odôvodnenia napadnutého nariadenia boli napadnuté ustanovenia prijaté s cieľom napraviť „stále komplexnejšie systémy [umožňujúce] vyhýbani[e] sa sankciám, ktoré bránia… vykonávaniu [reštriktívnych opatrení]“. Preto s cieľom zabezpečiť účinné a jednotné vykonávanie tohto nariadenia Rada zdôraznila, že „je potrebné uložiť povinnosť označeným osobám a subjektom, ktoré majú aktíva v rámci [právomocí členského štátu], aby tieto aktíva oznamovali a spolupracovali s príslušným orgánom pri overovaní tohto oznamovania“.

58 V tejto súvislosti Rada na jednej strane zdôraznila, že v porovnaní s režimami reštriktívnych opatrení, uplatňovanými vzhľadom na situáciu existujúcu v iných štátoch, nebol počet osôb, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia prijaté v rámci režimu týkajúceho sa situácie na Ukrajine, nikdy taký veľký, a na druhej strane, že tieto reštriktívne opatrenia boli obchádzané alebo dokonca

porušované, aby sa zabránilo ich účinnému uplatňovaniu. Navyše, ako vyplýva z diskusií na pojednávaní, prijatie predmetných povinností bolo tiež odôvodnené okolnosťou, že predtým len málo členských štátov prijalo vnútroštátne ustanovenia upravujúce takéto povinnosti, najmä povinnosť oznámenia vlastnených, držaných alebo kontrolovaných finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov.

59 Z toho vyplýva, že povinnosti oznámenia a spolupráce boli v prejednávanej veci zavedené s cieľom zabezpečiť jednotné uplatňovanie nariadenia č. 269/2014 na území Únie a zabrániť stratégiám obchádzania reštriktívnych opatrení, ktoré bolo možné dosiahnuť najmä prostredníctvom použitia zložitých právnych a finančných postupov.

60 Vzhľadom na to, že opatrenia stanovené v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien sú spojené s rozhodnutím 2014/145, keďže sú spôsobilé zabezpečiť na úrovni Únie účinné a jednotné vykonávanie reštriktívnych opatrení stanovených týmto rozhodnutím, treba odmietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého porušujú článok 215 ods. 2 ZFEÚ z dôvodu, že nie sú nevyhnutné a nemohli by byť prijaté bez toho, aby boli uvedené v rozhodnutí Rady založenom na článku 29 ZEÚ.

61 Z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 57 až 60 vyššie, keďže ustanovenia článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien mohli zabezpečiť na úrovni Únie jednotné uplatňovanie povinností, ktoré tieto ustanovenia stanovujú, a v dôsledku toho účinné a jednotné vykonávanie rozhodnutia 2014/145, treba odmietnuť tvrdenie žalobcov, podľa ktorého tieto povinnosti patria do vykonávacej právomoci členských štátov a charakterizujú existenciu porušenia článku 24 ods. 2 ZEÚ. Okrem toho, keďže článok 40 ZEÚ sa netýka rozdelenia právomocí medzi Úniou a jej členskými štátmi, žalobcovia nemôžu tvrdiť, že prijatie sporných povinností porušuje toto ustanovenie z dôvodu, že patrí do vykonávacej právomoci členských štátov.

62 Rovnako na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, samotný odkaz na reštriktívne opatrenia v článku 215 ods. 2 ZFEÚ nemá za následok obmedzenie opatrení stanovených v uvedenom ustanovení na povinnosť zdržať sa konania. Ako totiž bolo pripomenuté v bode 54 vyššie, cieľom tohto ustanovenia je umožniť Rade vykonať rozhodnutie prijaté v oblasti SZBP s cieľom zabezpečiť jeho jednotné uplatňovanie vo všetkých členských štátoch.

63 Keďže v prejednávanej veci je cieľom povinností stanovených v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien zabezpečiť účinnosť opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov, stanovených rozhodnutím 2014/145, a vykonať ich, treba konštatovať, že Rada mohla na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ a bez toho, aby porušila článok 29 ZEÚ, prijať takéto povinnosti nariadením Únie bez ohľadu na skutočnosť, že tieto povinnosti neboli výslovne stanovené v rozhodnutí, ktoré s tým súvisí.

64 Napokon treba uviesť, že je pravda, že pred prijatím článku 9 ods. 2 zmeneného nariadenia č. 269/2014 článok 8 nariadenia č. 269/2014 uvedený v bode 9 vyššie už stanovoval povinnosť oznámenia. Tento článok však odkazuje na povinnosť zachovávať mlčanlivosť a povinnosť zachovávať služobné tajomstvo, ktorými sú viazané fyzické alebo právnické osoby, ako aj subjekty a orgány, teda hlavne hospodárske subjekty poverené zabezpečením vykonania opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov, a nie osoby zapísané na zozname v súvislosti s reštriktívnymi opatreniami. Potvrdzuje to aj skutočnosť, že uvedený článok 8 nepoužíva formuláciu použitú v tomto nariadení na označenie osôb, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, t. j. „osoby uvedené v prílohe I [uvedeného] nariadenia“. Vzhľadom na to, že článok 8 nariadenia č. 269/2014

sa nemal uplatňovať na osoby, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, ktoré sú však pritom najspôsobilejšie informovať príslušné vnútroštátne orgány o zložení svojho majetku, v kontexte pripomenutom v bodoch 57 až 60 vyššie je tvrdenie žalobcov, podľa ktorého v podstate prijatie článku 9 ods. 2 nariadenia bolo neodôvodnené, potrebné zamietnuť.

65 Z bodov 56 až 64 vyššie teda vyplýva, že vzhľadom na to, že ustanovenia článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien patria do právomoci vykonať rozhodnutie prijaté v oblasti SZBP, Rada ich mohla prijať na základe nariadenia Únie prijatého na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ bez ohľadu na skutočnosť, že predmetné povinnosti sú povinnosťami konať, zaťažujúcimi žalobcov, a že neboli stanovené rozhodnutím prijatým na základe článku 29 ZEÚ.

66 V dôsledku toho treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 40 ZEÚ a článku 83 ods. 1 ZFEÚ

67 V druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobcovia v podstate tvrdia, že Rada prijatím článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien porušila článok 40 ZEÚ, ako aj článok 83 ods. 1 ZFEÚ.

68 V tejto súvislosti tvrdia, že Rada tým, že v článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, stanovila, že nesplnenie povinnosti oznámenia sa považuje za účasť na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je obchádzanie reštriktívnych opatrení, a tým, že zmenila článok 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, sa rozhodla nahradiť členské štáty v súvislosti s rozhodnutím o spôsobe, akým sa reštriktívne opatrenia vykonávajú a sankcionujú na území členských štátov, najmä tým, že im uložila povinnosť stanoviť opatrenia na konfiškáciu.

69 Zdôrazňujú, že na základe článku 83 ZFEÚ Rada nemá právomoc harmonizovať na úrovni Únie sankcie uplatniteľné v prípade porušenia reštriktívnych opatrení prijatých v oblasti SZBP, keďže minimálne pravidlá týkajúce sa vymedzenia trestných činov a sankcií v dotknutej oblasti môžu byť stanovené len smernicami prijatými riadnym legislatívnym postupom.

70 Takúto analýzu navyše potvrdzuje aj skutočnosť, že na úrovni Únie už smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 127, 2014, s. 39) harmonizuje konfiškáciu prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Únii.

71 Navyše po prijatí napadnutých ustanovení Rada 28. novembra 2022 prijala rozhodnutie (EÚ) 2022/2332 o určení porušenia reštriktívnych opatrení Únie za oblasť trestnej činnosti, ktorá spĺňa kritériá uvedené v článku 83 ods. 1 [ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 308, 2022, s. 18). V tomto rozhodnutí Rada podľa nich rozhodla, že porušenie reštriktívnych opatrení je oblasťou trestnej činnosti v zmysle článku 83 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ. Podľa nich práve na základe tohto rozhodnutia Komisia 2. decembra 2022 prijala návrh smernice o vymedzení trestných činov a sankcií v súvislosti s porušením reštriktívnych opatrení Únie [COM(2022) 684 final], podľa ktorého aproximáciu definícií a trestných sankcií nemožno vykonať na právnom základe článku 215 ZFEÚ.

72 Pokiaľ ide o argumentáciu Rady, podľa ktorej nie je možné napadnúť režim uplatniteľných sankcií z dôvodu, že článok 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, nie je predmetom tejto žaloby a že žalobcom tak uplynula lehota na napadnutie týchto ustanovení,

žalobcovia tvrdia, že tento článok mohli napadnúť až vtedy, keď boli prijaté napadnuté ustanovenia. Uvádzajú, že v každom prípade spochybňujú uvedený článok 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, prostredníctvom námietky nezákonnosti.

73 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje túto argumentáciu.

74 Pokiaľ ide v prvom rade o námietku nezákonnosti vznesenú žalobcami proti článku 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, na to, aby bola prípustná, takáto námietka sa musí týkať ustanovení, ktoré predstavujú právny základ napadnutého aktu alebo majú priamu právnu súvislosť s týmto aktom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2020, Komisia a Rada/Carreras Sequeros a i., C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 69 a citovanú judikatúru, a z 15. novembra 2023, OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, bod 33 a citovanú judikatúru).

75 V prejednávanej veci však okrem skutočnosti, že námietka nezákonnosti bola vznesená až v štádiu repliky, treba konštatovať, že ustanovenia článku 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, nepredstavujú právny základ článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014. Ani tieto prvé uvedené ustanovenia nemajú priamu právnu súvislosť s týmito druhými ustanoveniami, keďže prvé uvedené ustanovenia sa majú všeobecne uplatniť na sankcie, ktoré sa uplatňujú v prípade porušenia uvedeného nariadenia, a nie osobitne na druhé uvedené ustanovenia. Z toho vyplýva, že námietka nezákonnosti musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

76 Pokiaľ ide v druhom rade o otázku, či ustanovenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, v spojení s článkom 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, sú spôsobilé na vyvodenie zodpovednosti trestnoprávnej povahy, a teda porušenie článku 83 ods. 1 ZFEÚ, treba najskôr uviesť, že článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien sa obmedzuje na kvalifikáciu nesplnenia povinností oznámenia a spolupráce, stanovených v článku 9 ods. 2 toho istého nariadenia, ako účasti na obchádzaní v zmysle článku 9 ods. 1 tohto nariadenia.

77 Treba však konštatovať, že kvalifikáciu účasti na činnostiach obchádzania, ako ju stanovuje článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien, nemožno ako takú považovať za zakladajúcu vyvodenie zodpovednosti trestnoprávnej povahy.

78 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého ustanovenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, vykladané s prihliadnutím na ustanovenia článku 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, predstavujú vyvodenie zodpovednosti trestnoprávnej povahy z dôvodu trestnoprávnych sankcií upravených týmito druhými uvedenými ustanoveniami, treba uviesť, že článok 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, ponecháva členským štátom výber rozhodnutia o režime sankcií, „vrátane prípadných trestných sankcií“.

79 Použitie takejto formulácie pritom znamená, že určenie povahy sankcií uplatniteľných na porušenia nariadenia č. 269/2014 patrí do právomocí vnútroštátnych orgánov, a teda vnútroštátneho práva, a to aj v prípade uplatnenia sankcie konfiškácie príjmov z porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2020, „Agro In 2001“, C-234/18, EU:C:2020:221, body 60 a 61).

80 V tejto súvislosti treba uviesť, že pokiaľ ide konkrétne o článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien, právomoc priznaná členským štátom určiť občianskoprávnu, administratívnu alebo trestnoprávnu povahu sankcií je potvrdená poslednou vetou piateho odôvodnenia napadnutého nariadenia, podľa ktorej v podstate obchádzanie reštriktívnych opatrení, upravené v článku 9 ods. 3 tohto nariadenia, podlieha sankciám „pokiaľ by boli splnené podmienky pre takéto sankcie podľa platných vnútroštátnych pravidiel a postupov“.

81 Z bodov 79 a 80 vyššie teda vyplýva, že ustanovenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien nemožno považovať za predstavujúce vyvodenie zodpovednosti trestnoprávnej povahy, a teda za prijaté v rozpore s článkom 83 ZFEÚ.

82 Takýto záver nemožno spochybniť tvrdením žalobcov, podľa ktorého to, že Komisia prijala návrh smernice, uvedený v bode 71 vyššie, potvrdzuje trestnoprávnu povahu ustanovení článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien.

83 Treba totiž uviesť, že ustanovenia tohto návrhu smernice, ktorý si v súlade s článkom 83 ods. 1 tretím pododsekom ZFEÚ vyžadoval pred svojím prijatím rozhodnutie Rady identifikujúce novú oblasť trestnej činnosti, stanovovali povinnosť vnútroštátnych orgánov zaviesť minimálne pravidlá týkajúce sa definície trestných činov a trestnoprávnych sankcií v prípade nedodržania povinností oznámenia a spolupráce, stanovených reštriktívnymi opatreniami. Z dôvodov, ktoré už boli uvedené v bodoch 76 až 80 vyššie, však treba konštatovať, že v prípade ustanovení článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien to tak nie je.

84 Napokon treba uviesť, že tak článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien, ako aj článok 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, ponechávajú vnútroštátnym orgánom právomoc určiť trestnoprávnu, občianskoprávnu alebo administratívnu povahu porušenia spočívajúceho v účasti na činnostiach obchádzania a sankcií spojených s týmto porušením. Z toho vyplýva, že z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 51 až 55 vyššie, mohla Rada prijať uvedené ustanovenia na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ a že Rade nemožno vytýkať, že sa neoprávnene rozhodla nahradiť členské štáty pri výkone ich zákonodarnej právomoci.

85 Navyše vzhľadom na to, že právny režim uplatniteľný na sporné povinnosti a príslušné sankcie v prípade porušenia nepatrí do oblasti trestnej činnosti, Rade nemožno vytýkať, že porušila článok 83 ZFEÚ, v dôsledku čoho na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, Rada neporušila ani článok 40 ZEÚ. V dôsledku toho treba zamietnuť druhú časť prvého žalobného dôvodu a prvý žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zneužití právomoci

86 Svojím druhým žalobným dôvodom žalobcovia v podstate tvrdia, že Rada tým, že podnietila členské štáty sankcionovať nedodržanie povinností stanovených v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien trestom konfiškácie, sa dopustila zneužitia právomoci.

87 Podľa žalobcov totiž už nejde len o zmrazenie finančných prostriedkov, ale o ich prepadnutie, ako to potvrdzujú vyhlásenia predsedu Európskej rady, vysokého predstaviteľa, predsedníčky Komisie, ako aj závery Európskej rady z 20. a 21. októbra 2022. Rada sa tým, že takto postupovala, zatiaľ čo reštriktívne opatrenia v praxi vyvolávajú podobné účinky ako iné režimy sankcií, podľa nich pokúsila skresliť opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov organizovaním ich konfiškácie, ktorá mala byť delegovaná na členské štáty.

88 Žalobcovia tiež tvrdia, že neskoršie prijatie rozhodnutia 2022/2332, ktorým sa do zoznamu porušení upravených v článku 83 ods. 1 ZFEÚ doplnilo porušenie reštriktívnych opatrení, ako aj to, že Komisia prijala návrh smernice o vymedzení trestných činov a príslušných sankcií v prípade porušenia reštriktívnych opatrení Únie, sú spôsobilé potvrdiť existenciu zneužitia právomoci.

89 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje túto argumentáciu.

90 Podľa ustálenej judikatúry je akt poznačený zneužitím právomoci len vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov javí, že bol prijatý výlučne, alebo prinajmenšom v rozhodujúcej miere s úmyslom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo vyhnúť sa postupu osobitne predvídanému Zmluvou na riešenie okolností daného prípadu (pozri rozsudok z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 151 a citovanú judikatúru).

91 V prejednávanej veci treba v prvom rade uviesť, že ako vyplýva z bodov 76 až 83 vyššie, napadnuté ustanovenia nemajú trestnoprávnu povahu a jednotne vykonávajú opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov na území Únie. To znamená, že žalobcovia nemôžu účinne namietať zneužitie právomoci, pokiaľ ide o prijatie týchto ustanovení prostredníctvom nariadenia Rady, ktoré bolo riadne prijaté na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ.

92 V druhom rade treba konštatovať, že okolnosti uvedené v bodoch 56 až 64 vyššie preukazujú, že vyhlásenia, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, nie sú výlučným ani rozhodujúcim dôvodom na prijatie napadnutých opatrení. Z toho vyplýva, že podmienky uvedené v bode 90 vyššie nie sú splnené.

93 Vzhľadom na to, že napadnuté ustanovenia boli prijaté v súlade s postupom stanoveným na tento účel, a nie, ako tvrdia žalobcovia, s jediným cieľom skonfiškovať aktíva zmrazené na základe reštriktívnych opatrení, nemožno Rade vytýkať, že sa dopustila zneužitia právomoci.

94 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa porušenia zásady proporcionality

95 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobcovia tvrdia, že povinnosť oznámenia uložená článkom 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien nie je vhodná na dosiahnutie cieľov sledovaných dotknutou právnou úpravou a ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na ich dosiahnutie, vzhľadom na okolnosti, že Rada nepreukázala, že režim reštriktívnych opatrení zavedený rozhodnutím 2014/145 si vyžaduje uloženie povinnosti oznámenia osobám, na ktoré sa vzťahujú.

96 V tejto súvislosti žalobcovia zdôrazňujú, že Rada nepredložila dôkaz o ťažkostiach, s ktorými sa stretla pri vykonávaní nariadenia č. 269/2014, ako sa uvádza v piatom odôvodnení napadnutého nariadenia.

97 Dodávajú, že zavedenie týchto ustanovení je vzhľadom na ciele sledované právnou úpravou o to viac neprimerané, že nedodržanie povinností oznámenia a spolupráce sa podľa článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien považuje za predstavujúce obchádzanie reštriktívnych opatrení. Týmto ustanovením teda existuje riziko, že za obchádzanie sa bude považovať

akékoľvek zabudnutie oznámiť majetok, bez ohľadu na nedobrovoľnú povahu nepodania oznámenia, čo by mohlo zaviesť nevyvrátiteľnú domnienku obchádzania, ktorá je v rozpore so zásadou práva na účinný prostriedok nápravy.

98 Podľa žalobcov je to o to viac problematické, že je vysoko pravdepodobné, že vnútroštátny zákonodarca podporovaný Radou spojí porušenie spočívajúce v obchádzaní reštriktívnych opatrení s trestnoprávnymi sankciami, ale prípadne aj s trestom prepadnutia veci, ktorý bude mať nielen „zjavne neprimeranú“ povahu, ale aj za následok, že reštriktívne opatrenia budú zbavené svojej ochrannej a preventívnej povahy.

99 Žalobcovia napokon tvrdia, že lehota stanovená na oznámenie ich majetku, v prejednávanej veci do 1. septembra 2022, im na vykonanie takéhoto úkonu ponechala ledva 41 dní. Vzhľadom na zložitosť spojenú s nepresnosťou pojmov použitých na určenie povinnosti oznámenia a na spôsoby oznámenia, ktoré sú odlišné v závislosti od každého orgánu dotknutého oznámením, bola takáto lehota podľa nich nedostatočná a prekračovala zásadu proporcionality.

100 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje túto argumentáciu.

101 Treba pripomenúť, že zásada proporcionality, ktorá je jednou zo všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby prostriedky stanovené v ustanovení práva Únie boli primerané na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných dotknutou právnou úpravou a nešli nad rámec toho, čo je potrebné na ich dosiahnutie (rozsudky z 13. marca 2012, Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, bod 52, a z 15. novembra 2023, OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, bod 56).

102 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie, že Rada nepreukázala existenciu narastajúcej zložitosti systémov umožňujúcich vyhnúť sa sankciám, treba pripomenúť, že Rada prijala napadnuté ustanovenia v rámci voľnej úvahy, ktorá jej je priznaná, a odôvodnila ich, ako to vyplýva z piateho odôvodnenia napadnutého nariadenia, s cieľom zmariť využívanie zložitých právnych a finančných mechanizmov, ktoré sú spôsobilé umožniť alebo uľahčiť obchádzanie opatrení, prinajmenšom sťažiť príslušným vnútroštátnym orgánom identifikáciu finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia podľa rozhodnutia 2014/145. Sledovanie takéhoto cieľa, ktoré Rada nemôže byť povinná odôvodniť predložením dôkazov, však odôvodňuje nevyhnutnosť uložiť osobám, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia na základe tohto rozhodnutia, povinnosti oznámenia a spolupráce stanovené v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien. Z toho vyplýva, že toto prvé tvrdenie treba zamietnuť.

103 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie žalobcov, podľa ktorého článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien zaviedol nevyvrátiteľnú domnienku účasti na činnostiach obchádzania reštriktívnych opatrení, treba uviesť, že ustanovenia tohto článku odkazujú na článok 9 ods. 1 tohto nariadenia na účely vymedzenia povahy účasti na činnosti obchádzania. Keďže však tieto posledné uvedené ustanovenia uvádzajú, že na to, aby išlo o účasť na činnostiach obchádzania, musí byť táto účasť „vedomá a úmyselná“, článok 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien sa má vykladať tak, že sa má uplatniť len vtedy, ak k nedodržaniu povinností stanovených v článku 9 ods. 2 tohto nariadenia dochádza „vedome a úmyselne“. Preto prípadné neúmyselné opomenutie oznámiť určité finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje nepredstavuje porušenie, za ktoré možno uložiť sankcie. Toto je teda spôsobilé vylúčiť akékoľvek zavedenie nevyvrátiteľnej domnienky obchádzania opatrení týmito ustanoveniami. Z toho vyplýva, že toto tvrdenie treba odmietnuť.

104 Pokiaľ ide o tvrdenie, že napadnuté ustanovenia v podstate vedú vnútroštátne orgány k tomu, aby trestom prepadnutia veci systematicky sankcionovali každé porušenie povinností oznámenia a spolupráce, ako sú stanovené v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, a tým k zmene povahy reštriktívnych opatrení, treba konštatovať, že Rada tým, že v článku 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, odkázala na „vhodné opatrenia“ na konfiškáciu príjmov z porušení nariadenia č. 269/2014, ponechala vnútroštátnym orgánom určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o vymedzenie, povahu a rozsah tejto konfiškácie. Navyše sankcia konfiškácie príjmov z porušení, keďže sa môže uplatniť len v prípade nedodržania povinností stanovených v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, sa nemôže zamieňať s reštriktívnymi opatreniami ako takými, ktoré si zachovávajú svoju ochrannú a dočasnú povahu. V každom prípade treba konštatovať, že predmet konfiškácie, tak ako je stanovený v článku 15 ods. 1 nariadenia č. 269/2014, zmeneného nariadením 2022/880, vzhľadom na to, že sa uplatňuje len na „príjmy z porušení“, sa odlišuje od predmetu reštriktívnych opatrení, ktorý sa týka finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov, ako ich vymedzuje článok 2 ods. 1 nariadenia č. 269/2014. Z toho vyplýva, že treba odmietnuť tvrdenia žalobcov, ktorými sa snažia dosiahnuť konštatovanie, že sankcie spojené s obchádzaním uvedeným v článku 9 ods. 3 nariadenia č. 269/2014, zmeneného napadnutým nariadením, menia povahu reštriktívnych opatrení a sú zjavne neprimerané.

105 Pokiaľ ide o lehotu 41 dní poskytnutú žalobcom na oznámenie ich finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, ktorú považujú za príliš krátku, nezdá sa, že by išlo o takú krátku lehotu, že by osobám dotknutým opatreniami na zmrazenie finančných prostriedkov znemožnila účinne oznámiť ich finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje príslušným vnútroštátnym orgánom. Je totiž nesporné, že práve osoby, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, sú najviac spôsobilé poznať zloženie svojho majetku. Navyše skutočnosť, že žalobcovia mali v prejednávanej veci oznámiť štyrom rôznym príslušným vnútroštátnym orgánom v lehote 41 dní finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré vlastnia, majú v držbe alebo kontrolujú, sa nezdá ako predstavujúca neprimerane krátku lehotu. Okrem iného samotní žalobcovia uznávajú, že si túto povinnosť splnili včas, a ani netvrdia, že príslušné vnútroštátne orgány vo vzťahu k nim poukázali na nedostatky, ku ktorým by došlo pri plnení tejto povinnosti.

106 Napokon v rozsahu, v akom žalobcovia v replike uvádzajú neprimeraný zásah do ich práva vlastniť majetok a ich práva na súkromie, treba uviesť, že tieto tvrdenia nie sú podložené. Takéto tvrdenia sa preto musia zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ich prípustnosti.

107 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, treba zamietnuť tretí žalobný dôvod.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady zákazu diskriminácie

108 Svojím štvrtým žalobným dôvodom žalobcovia tvrdia, že povinnosť oznámenia stanovená v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien je založená na pojmoch vlastníctva a kontroly a porušuje zásadu právnej istoty.

109 Po prvé sa tieto dva pojmy podľa nich vyznačujú veľmi vysokou zložitosťou. To vystavuje žalobcov riziku, že budú sankcionovaní za nepredloženie oznámenia v prípade odlišného výkladu týchto pojmov od výkladov poskytnutých každým z príslušných vnútroštátnych orgánov. Nejasnosť týchto dvoch pojmov okrem toho podľa nich vysvetľuje dôvod, prečo Rada vyjadrila potrebu použiť praktickú príručku, ako aj konferenciu na spresnenie ich významu. Takáto prax je podľa nich nová, keďže ide o ustanovenia, ktoré možno sankcionovať z trestnoprávneho hľadiska.

110 V tejto súvislosti a v odpovedi na tvrdenia Komisie, podľa ktorých žalobcovia môžu príslušným orgánom oznámiť prípadné ťažkosti, s ktorými sa stretnú pri uplatňovaní ustanovení, ktoré sa na nich vzťahujú, žalobcovia tvrdia, že ich úlohou nie je predchádzať chybám, ktorých sa dopustil správny orgán, ani podávať žaloby na súdy na nápravu zásahu do ich práva vlastniť majetok.

111 V druhom rade žalobcovia tvrdia, že článok 9 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien porušuje zásadu právnej istoty z dôvodu, že jeho ustanovenia neupravujú postupy, podľa ktorých sa má podať dotknuté oznámenie príslušným orgánom každého z členských štátov. Podľa žalobcov sa neexistencia takéhoto mechanizmu prejavuje veľmi veľkou rozmanitosťou administratívnej praxe v rámci Únie a v dôsledku toho podriadením osôb, na ktoré sa vzťahujú opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, svojvôli každého z dotknutých správnych orgánov.

112 Po tretie žalobcovia tvrdia, že im nič neumožňovalo predpokladať, že Rada by im mohla v krátkodobom alebo strednodobom horizonte uložiť takúto povinnosť oznámenia a že lehota, ktorá im bola stanovená na splnenie tejto povinnosti, v prejednávanej veci 41 dní, bola zjavne nedostatočná.

113 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje túto argumentáciu.

114 Treba pripomenúť, že zásada právnej istoty vyžaduje, aby právna úprava Únie bola zrozumiteľná a presná a aby jej uplatnenie bolo predvídateľné pre všetkých, ktorých sa týka (rozsudky z 5. marca 2015, Europäisch-Iranische Handelsbank/Rada, C-585/13 P, EU:C:2015:145, bod 93; pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. novembra 2023, OT/Rada, T-193/22, EU:T:2023:716, bod 42).

115 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie, podľa ktorého pojmy vlastníctvo a kontrola nie sú dostatočne jasné do takej miery, že Rada mala byť povinná definovať hranice týchto pojmov použitím praktickej príručky a konferencie, treba najskôr uviesť, že pojmy použité v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien odkazujú na pojmy vlastníctvo, držba alebo kontrola.

116 V tejto súvislosti vzhľadom na to, že nariadenie č. 269/2014 odkazuje na tieto pojmy bez toho, aby odkazovalo na vnútroštátne právne poriadky na účely ich vymedzenia, sa uvedené pojmy musia považovať za autonómne pojmy práva Únie, ktoré sa majú na jej území vykladať jednotne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2021, Venezuela/Rada (Dotknutosť tretieho štátu), C-872/19 P, EU:C:2021:507, bod 42 a citovanú judikatúru]. Navyše v súlade s ustálenou judikatúrou treba zohľadniť znenie a kontext uvedeného ustanovenia, ako aj ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. marca 2012, Melli Bank/Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, bod 38 a citovanú judikatúru).

117 Pritom sa nezdá, že by použitie pojmov vlastníctvo, držba alebo kontrola v ustanoveniach článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien bolo poznačené takou nejednoznačnosťou, že by to neumožňovala osobám, na ktoré sa vzťahujú opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, vyriešiť s dostatočnou istotou prípadné pochybnosti o rozsahu alebo význame týchto pojmov.

118 Treba totiž konštatovať, že Rada použitím týchto pojmov označila najmä právo nakladať s finančnými prostriedkami alebo hospodárskymi zdrojmi alebo ich využívať, ako sú definované v článku 1 písm. d) a g) nariadenia č. 269/2014.

119 Pokiaľ ide konkrétne o pojem kontrola a držba, treba uviesť, že pokiaľ ide o obchodné spoločnosti v osobitnom kontexte reštriktívnych opatrení, už bolo rozhodnuté, že spoločnosť možno kvalifikovať ako „spoločnosť v držbe alebo pod kontrolou iného subjektu“, ak sa nachádza

v situácii, keď bol tento iný subjekt schopný ovplyvniť jej rozhodnutia, a to aj v prípade, že chýba akákoľvek právna alebo majetková väzba alebo väzba účasti na základnom imaní medzi týmito dvoma hospodárskymi subjektmi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2019, HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 75).

120 Výklady uvedené v bodoch 118 a 119 vyššie zodpovedajú kontextu, v ktorom boli prijaté ustanovenia článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien. Cieľom Rady je totiž vyvinúť tlak na osoby a subjekty, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, ktorý sa prenesie na ruské orgány a jeho cieľom je najmä zvýšiť cenu na konanie Ruskej federácie v snahe narušiť územnú celistvosť, zvrchovanosť a nezávislosť Ukrajiny.

121 Napokon treba uviesť, že skutočnosť, že Rada zorganizovala konferenciu alebo použila príručku osvedčených postupov určenú pre vnútroštátne orgány na účely spresnenia pojmov použitých v oblasti reštriktívnych opatrení, nemôže sama osebe charakterizovať existenciu právnej neistoty týkajúcej sa použitia takýchto pojmov.

122 Z bodov 115 až 121 vyššie tak vyplýva, že odkaz v článku 9 ods. 2 nariadenia č. 269/2014 v znení zmien na pojmy vlastníctvo, držba alebo kontrola finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov umožňuje dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom pochopiť, čo tieto pojmy zahŕňajú.

123 Pokiaľ ide v druhom rade o neistotu týkajúcu sa rozdielnych postupov vnútroštátnych orgánov, pokiaľ ide o spôsoby podávania oznámení, treba uviesť, že údaje umožňujúce identifikovať každý z príslušných vnútroštátnych orgánov sú uvedené v prílohe II nariadenia č. 269/2014. Navyše skutočnosť, že žalobcovia mali byť nútení spojiť sa s týmito vnútroštátnymi orgánmi, aby spoznali formu vyžadovanú na podanie oznámenia pred každým z týchto orgánov, nepredstavuje porušenie zásady právnej istoty, a to tým viac, že žalobcovia nepredložili nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu takýchto ťažkostí.

124 Po tretie, pokiaľ ide o údajnú existenciu rozdielnych výkladov pojmov uvedených v bode 115 vyššie rôznymi príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, ako aj údajnú absenciu ochrany osôb podliehajúcich súdnej právomoci pred svojvôľou príslušných vnútroštátnych orgánov v kontexte veľmi obmedzených lehôt poskytnutých žalobcom na podanie oznámenia o ich finančných prostriedkoch a hospodárskych zdrojoch, je potrebné zamietnuť jednak tvrdenie týkajúce sa príliš krátkych lehôt, z dôvodov už uvedených v bode 105 vyššie, a jednak tvrdenia, ktoré navyše nie sú nijako podložené, týkajúce sa rozdielnych výkladov rôznymi vnútroštátnymi orgánmi, z dôvodov uvedených v bodoch 116 až 122 vyššie.

125 Vzhľadom na to, že žiadne z tvrdení, ktoré uviedli žalobcovia, nemôže preukázať existenciu porušenia zásady právnej istoty, je potrebné zamietnuť štvrtý žalobný dôvod a v dôsledku toho aj žalobu ako celok.

O trovách

126 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Radou v súlade s jej návrhmi.

127 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Z toho vyplýva, že Komisia bude znášať svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (veľká komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Genadij Nikolajevič Timčenko a Jelena Petrovna Timčenko znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade Európskej únie.**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

van der Woude	Papasavvas	Spielmann
Costeira	Kowalik-Bańczyk	Gervasoni
Madise	Półtorak	Brkan
Gâlea	Dimitrakopoulos	Kukovec
Kingston	Tóth	Kalėda

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 11. septembra 2024.

Podpisy